

слѣдната е била опустошавана отъ албанцитѣ, е *приблизително* къмъ северна Македония, респективно къмъ Църногорията¹⁾.

Названието „Стара Сърбия“ е ново и изкуствено, — датира отъ появяването на младото княжество Сърбия, насочено да изтъкне факта на *новото* сръбско господарство, съпоставено съ *старото*, което дѣйствително е съ политически зачатъци вѣнъ отъ границитѣ на *Нова Сърбия*. Но границитѣ на тая „Стара“ или „истинска“ Сърбия сж смѣтни у самитѣ сърби. А което е достойно за отбѣлзване, Стара Сърбия до стабилизирането на сръбското княжество въ междувародно отношение (1856 г. съ Парижкия договоръ: чл. чл. 28 и 29), послѣдвано съ уреждането въпроса за турскитѣ гарнизони въ Бѣлградъ и т. н. (1867 г.), е включвала само градоветѣ Куршумлий, Прѣкупле, Лѣсковецъ и Модока, които градове до 1878 год. бѣха въ турска територия²⁾.

Тѣй тѣсна за горнята епоха „Стара Сърбия“ систематически се разширява заедно съ събитията и апетита на сърбитѣ за по-голѣми политически граници. Така, „истинската Сърбия“ на Милоевичъ, малко прѣди освобождението ни, обръщаше вече, едва ли не, цѣлия Балк. П-въ. Слѣдватъ слѣдъ него патриоти, които свеждатъ „Стара Сърбия“ било къмъ границитѣ на Милутиновото и Душаново кралства, било къмъ тия покрайнини, гдѣто се чествувала „славата“ или се пѣвели пѣсни за Крали Марко. Отъ опозицията на нѣмскитѣ публицисти, които не допушаха „Стара Сърбия“ да включва и Босна-Херцеговина, сърбитѣ обърнаха очитѣ си къмъ юго-изтокъ — къмъ Македония. Най-яркъ и завършенъ прѣдставител на тая имъ „научна и политическа ориентировка“ бѣ Цвиичъ, който прострѣ Стара Сърбия на югъ отъ Шаръ — въ Скопския санджакъ — и комуто тѣй блѣс-

1) Кънчевъ, 122, привежда случая съ сръбски прѣселеници отъ Косово Поле въ с. Любанци, а въ селата Чудеръ, Баняни и Горняни се вмъкнали сърбизми въ говора.

2) Вижъ картата на проф. Desjardins отъ 1853 год. въ Иширковъ, op. cit., 10. Прѣвъ 1878 г. въ прѣговоритѣ между Ристичъ и графъ Андраши, послѣдния изтъква, че Портата претендира какво въ Куршумлийската и Вучитрѣнска покрайнини нѣмало сърби, а арнаути. Вл. Лжорджовичъ, op. cit. стр. 8. Въобщо, Австрия редовно се е старала да отклонява Сърбия отъ прѣдимно албански или смѣсени съ албанци кѣтве и да я тласка къмъ български граници и земи, гонейки съ това двойка цѣль: създаване евентуално по-широка Албания въ ущърбъ на Чернагора, Сърбия и България, и всяване раздоръ между послѣднитѣ.